

Sygn. akt III KK 122/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 listopada 2015r.,
sprawy **S. W.**,
skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 listopada 2014r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 29 maja 2014r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego S. W. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 listopada 2014r., co do istoty utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 29 maja 2014r., którym uznano S. W. za winnego popełnienia trzech rozbojów zakwalifikowanych odpowiednio z art. 280 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i orzeczono kary łączne 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz dwustu stawek dziennych grzywny, po 20 zł każda.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść tego orzeczenia polegające na obrazie:

1. art. 201 k.p.k., poprzez oparcie orzeczenia Sądu drugiej instancji na niepełnej i wewnętrznie sprzecznej opinii z zakresu badań broni i balistyki, której ocena w zakresie jej logiczności i poprawności wnioskowania zgodnego z zasadami logicznego rozumowania nie pozwalała na przyjęcie, że przedmiot, którym posłużył się skazany dopuszczając się rozbojów, stanowi broń palną w rozumieniu art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji;
2. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na zaniechaniu dokonania przez Sąd drugiej instancji prawidłowej kontroli odwoławczej oraz należytego rozważenia i ustosunkowania się do zarzutu apelacyjnego dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, dotyczących narzędzia służącego do popełnienia przestępstwa, co miało niewątpliwy wpływ na treść zaskarżonego wyroku, z uwagi na nieustalenie czy rewolwer Zoraki K6L może razić na odległość;
3. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., poprzez zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się w pominięciu okoliczności ujawnionych w toku przeprowadzania dowodu z uzupełniających opinii biegłego z zakresu badań broni i amunicji, które stały ze sobą w sprzeczności, a także nie wyjaśniły nieprecyzyjnych wniosków z opinii pisemnej.

Wystąpienie powyższych uchybień, zdaniem autora kasacji, skutkowało nieuzasadnionym przyjęciem, że przedmiot, którym posłużył się oskarżony dopuszczając się czynów przypisanych mu w punktach II i III wyroku Sądu pierwszej instancji, stanowi broń palną w rozumieniu art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji i błędnym zakwalifikowaniem tych czynów z art. 280 § 2 k.k.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji w zakresie czynów, do których odnoszą się zarzuty kasacyjne (pkt II i III wyroku Sądu Okręgowego), a także w zakresie orzeczenia o karze łącznej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego była bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie doszło w toku procedowania w niniejszej sprawie do naruszenia art. 201 k.p.k. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że niepełność opinii w rozumieniu powyższego przepisu utożsamiać należy z taką jej treścią, która nie zawiera odpowiedzi na wszystkie zadane biegłemu pytania, lub nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów. Niejasność natomiast związana jest z niespójnością, wieloznacznością wniosków końcowych, które utrudniają odczytanie ostatecznego poglądu biegłego (por. T. Grzegorzcyk. K.P.K., Komentarz, t. I, wyd. 6, Warszawa 2014r. str. 715-716 wraz z powołanymi orzeczeniami SN).

Sądy obu instancji, uwzględniając dyspozycję tego przepisu, zarówno w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jak i odwoławczym na jego podstawie dopuściły dowody z uzupełniających opinii biegłego z zakresu badań broni i balistyki R. A. (SO - k. 1433, SA - k. 1810). Jak wynika z uzasadnień obu wyroków, a zwłaszcza orzeczenia Sądu *ad quem* (wydanego po kolejnym już uzupełnieniu opinii pisemnej), odnośnie do oceny tego dowodu nie zrodziły się wątpliwości w zakresie kluczowego wniosku, od początku konsekwentnie i kategorycznie sformułowanego przez biegłego, zgodnie z którym rewolwer ZORAKI model K6L stanowi broń palną w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji. Nie zachodziła sytuacja niepełności lub niejasności opinii, która stwarzałaby potrzebę prowadzenia dalszego postępowania dowodowego. W tym zakresie zgodzić się można z autorem kasacji jedynie o tyle, że rzeczywiście pewne fragmenty wydanych opinii zawierały nieprecyzyjne sformułowania, dostrzeżone zresztą i przez samego biegłego opiniującego w postępowaniu odwoławczym (k. 1810). Podkreślić trzeba, że ustna opinia uzupełniająca złożona na rozprawie apelacyjnej służyła właśnie usunięciu tych nieścisłości, co do których biegły się ustosunkował, formułując co do istoty wnioski tożsame z prezentowanymi w uprzednich opiniach. Eksponowane mimo to przez skarżącego „sprzeczności” i ich odmienna ocena, nie stanowiły jednak przekonującego uzasadnienia dla

sformułowanych w kasacji zarzutów. Koncentrując się na szczegółach, autor kasacji utracił z pola widzenia istotę wyводу biegłego R. A.

Intencją skarżącego było dążenie do podważenia poczynionych przez Sąd *a quo* i zaakceptowanych w toku instancyjnej kontroli ustaleń, na podstawie których dwa z przypisanych S. W. czynów zakwalifikowane zostały na podstawie przepisu przewidującego surowszą odpowiedzialność karną za przestępstwo rozboju (z użyciem broni palnej - § 2 art. 286 k.k.). W tym kontekście obrońca skazanego wyraził pogląd o nierespektowaniu przy ocenie dowodu z opinii biegłego granic wytyczonych przez art. 7 k.p.k., co powiązał z obrazą art. 410 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k.

Sąd odwoławczy, po uzupełnieniu materiału dowodowego o kolejną opinię biegłego R. A., dokonał ponownej kompleksowej oceny tego dowodu, co do której skarżący nie wykazał uchybienia zasadom logiki wskazanym wiedzy i doświadczenia życiowego. Temu celowi z pewnością nie mogło służyć twierdzenie, że żadna z opinii nie dostarczyła dostatecznej odpowiedzi na pytanie o zdolność rażenia badanej broni. Przypomnieć należy, że w wyniku badania dowodowy rewolwer zaklasyfikowano jako broń palną alarmową, której użycie służy wywołaniu efektu akustycznego. Efekt ten powstaje na skutek spalania materiału miotającego, w wyniku którego sprężone gazy są wystrzeliwane z lufy. Określona w art. 7 ust. 3 ustawy o broni i amunicji cecha rewolweru w postaci zdolności rażenia celu na odległość nie większą niż 1 metr, wynikała zatem z samej istoty budowy tego urządzenia. Co do odległości rażenia, biegły, bazując na doświadczeniu zawodowym dodatkowo stwierdził: „nie spotkałem się z sytuacją aby gazy raziły na większą odległość niż jeden metr”. Nieuzasadnione pozostawały zastrzeżenia, czy badana broń w ogóle mogła razić cel i na jaką odległość. Zwłaszcza druga kwestia nie była przedmiotem opinii, gdyż nie decydowała o istocie, to jest klasyfikacji broni. Badanie broni koncentrowało się na ustaleniu jej budowy, parametrów, specyfikacji i sprawdzeniu możliwości oddania strzałów (wystrzelenie trzech naboji), konsekwencją czego była stwierdzona zdolność rażenia. Z tych względów, nie wystąpiły żadne poważne powody, dla których miałyby być dotknięte jakimikolwiek wadami wnioski Sądów obu instancji, co do tego, że rewolwer, którym posłużył się

skazany w ramach dwóch przypisanych czynów, stanowił broń palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji.

Prawidłowość ustaleń co do rodzaju broni, jaką posłużył się skazany została poddana szczegółowej analizie w postępowaniu odwoławczym. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jasno wskazano motywy, dla których nie podzielono argumentacji apelacji obrońcy skazanego, mającej dowieść, że na tym tle Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych (pkt 1a). Zatem i zarzut naruszenia przez Sąd *ad quem* dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. uznać należało za oczywiście chybiony.

Konsekwencją zaprezentowanej powyżej oceny zarzutów kasacyjnych było uznanie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia za bezzasadny w stopniu oczywistym, co, przy niestwierdzeniu określonych w art. 536 k.p.k. podstaw przekroczenia granic kasacji, implikowało orzeczenie wyrażone w części dyspozytywnej postanowienia.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. skazany S.W. został obciążony kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

kc